

2. Після здійснення цього прийому, емоції перестають відігравати основну роль, учні усвідомлюють пред'явлені до них претензії.

3. Справжні причини конфлікту «виходять на поверхню», після чого можна визначити напрямок подальшої виховної роботи.

4. Припинення розгортання конфлікту. Ті на кого спрямований «вибух» не мають часу на роздуми і негайно реагують.

Попри свої недоліки, метод «вибуху» має й значні переваги і в руках умілого педагога він може посприяти швидкому вирішенню конфлікту, підготувати ґрунт для подальшого виховного процесу та налаштувати членів колективу на подальшу сумісну роботу, тому його використання класним керівником у школі є доцільним і в окремих випадках навіть необхідним.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Макаренко А.С. Твори: в 7 т. Т. 7 / А.С.Макаренко. – К.: Рад.шк., 1955. – 499с.
2. Макаренко А.С. Педагогические сочинения : в 8 т. / А.С. Макаренко ; [сост. : Л.Ю. Гордин, А.А. Фролов]. – М. : Педагогика, 1984. – Т. 3. – 512 с.
3. Омеляненко В. Л. Теорія і методика виховання : навчальний посібник / В. Л. Омеляненко, А. І. Кузьмінський. – К. : Знання, 2008. – 415 с.

Філь О.

Науковий керівник – Сеньовська Н. Л.

ВИХОВАННЯ В УЧНІВ ІНТЕРЕСУ ДО НАВЧАННЯ

Одне із стратегічних завдань реформування освіти в Україні – формування освіченої, творчої особистості, яке можливе лише за умови наявності в школярів стійкого інтересу до знань, зацікавленості, що виникає в процесі залучення учнів до активної та самостійної діяльності. Сьогодні перед усіма школами стоїть питання: як навчати й учитися ефективно та успішно, не за рахунок домашніх завдань чи можливостей сім'ї, без поділу за здібностями, без репетиторів та індивідуальних занять. Вирішується проблема зацікавленості школярів до навчання, над якою працюють провідні педагоги та психологи сучасності.

Мета статті – характеристика основних способів виховання в сучасних учнів інтересу до навчання.

Кожен маленький учень із трепетом чекає початку занять у першому класі. На жаль, часто школярі розчаровуються і бажання вчитися зникає: важко, нецікаво. Це вкрай негативне явище, адже початкова школа відіграє особливу роль. Дитина «не тільки здобуває базові знання, без яких практично не можливе подальше навчання, але й формує уявлення про себе як особистість діючу, спроможну вибудовувати власні цілі та долати труднощі, що супроводжують досягнення цих цілей» [2, с. 138].

Помічено: у 30-40 % першокласників уже в перші місяці навчання значно знижується інтерес до школи. Причина такого становища – не стільки недостатня увага вчителів до мотиваційного боку навчальної діяльності учнів, скільки відсутність у них (а ще більше у батьків першокласників) психологічних знань про аспекти готовності дітей до навчання.

Найтипівіші причини пониження інтересу дітей до школи:

- 1) надміру завищені вимоги батьків;
- 2) невідповідність критеріїв оцінки діяльності школяра в сім'ї і в класі;
- 3) часті конфлікти з приводу навчання дитини.

Тому, одразу після повернення першокласника зі школи, батькам доцільно доброзичливо запитати: «Що сьогодні було на уроках?», «Що ти нового дізнався?», «Що найбільше сподобалося?», «А що виявилось складним?» та ін. «Такі бесіди допоможуть дитині зорієнтуватися у цінностях нового для неї шкільного життя, поставлять на перше місце учбову працю як найважливішу в школі» [4, с. 7].

І батькам, і педагогам не варто забувати, що добре навчаються учні, яким у школі цікаво, радісно. «До школи йдуть охоче, бо все зроблено: і задачі розв'язали, і правила вивчили, і зошити охайні. А вдома такі діти з гордістю розповідають, що виконали в класі важке

завдання, що залишилися після занять допомогти товаришу, багато нового дізнались на уроках. Виростуть вони і працюватимуть також з охотою» [3, с. 61].

К. Д. Ушинський говорив: «Зробити серйозне заняття для дитини цікавим – ось завдання початкового навчання» [3, с.61]. Тому, чим молодший вік, тим цікавіше вчитель повинен давати завдання. Особливу увагу варто звернути на ті, що максимально розвивають самостійність учня, пробуджують його думку. Звісно, школяреві має бути зрозумілою мета завдання. І тоді він зможе з інтересом виконувати дуже багато нецікавої, але потрібної роботи.

Викладання повинно бути захоплюючим – це один із принципів методики сучасного уроку. Однак, інтерес не має нічого спільного з розважальністю, яка не містить пізнавальної мети. Кожне заняття повинно мати пізнавальний характер і, одночасно, захоплювати як своїм змістом, так і способом викладу.

Щоб виховати інтерес до навчання, учителю слід усіма засобами активізувати допитливість школярів. Для досягнення цієї мети значний ефект дає використання яскравої наочності, ігрових методів навчання. Однак, дітей треба поступово привчати до більш швидкого темпу навчальної роботи. «З цією метою слід включати учня у колективну навчальну діяльність із сильнішими учнями в ігри різних видів: рухливі драматизовані змагання, щоб дати змогу вихованцям виявити активність, а вчителю (вихователю) – позитивно оцінити їхню діяльність, заохотити, підбадьорити, створити сприятливі ситуації для досягнення успіху» [1, с. 16].

Відомо, що найкращий учитель той, хто пробуджує в учнів бажання вчитися. Щоб навчити дитину, треба не просто передати їй знання і вміння, а й викликати в неї інтерес, відповідну активність, пізнавальну чи практичну. Перш, ніж шукати шляхи розвитку інтересу школярів на уроках, варто дізнатися, що їх особливо цікавить. Інтерес є тією іскоркою, з якої згодом розгортається жадоба до пізнання нового. Тому виховання в учнів інтересу до знань являє собою важливу спонукальну силу до оволодіння основами наук.

Для цього в сучасній українській школі застосовуються як традиційні, випробувані часом (новизна навчального матеріалу, використання яскравих прикладів і фактів в процесі викладу нового матеріалу, історизм, зв'язок знань із долею людей, які їх відкрили, показ практичного застосування знань у зв'язку з життєвими планами і орієнтаціями учнів, оцінка усних відповідей і письмових робіт однокласників, допомога слабшим, участь у дискусіях і обговореннях, відстоювання власної думки, постановка запитань до своїх товаришів і учителів, створення ситуацій самоперевірки), так і нові, інноваційні (використання нових і нетрадиційних форм навчання, навчання з комп'ютерною підтримкою, рецензування відповідей товаришів, аналіз особистих пізнавальних і практичних дій) шляхи та засоби.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Зубалій Н. П. Виховання у шестилітніх позитивного ставлення до навчання / Н. П. Зубалій // Початкова школа. – 1987. – № 8. – С. 13-17.
2. Кондратенко Л. О. Уявлення молодих школярів про свою навчальну відповідальність / Л. О. Кондратенко // Збірник наукових праць Полтавського державного педагогічного університету ім. В. Г. Короленка. Сер. Педагогічні науки. Вип. 5 (44). – Полтава, 2005. – С. 135-141.
3. Костюк М. С. Формування в учнів інтересу до знань / М. С. Костюк // Початкова школа. – 1986. – № 3. – С. 61-62.
4. Осадько О. Ю. Формування у дитини емоційно-позитивного ставлення до шкільного навчання / О. Ю. Осадько // Початкова школа. – 1989. – №8. – С. 7-10.

Долішніна Ю.

Науковий керівник – Сеньовська Н. Л.

РЕАЛІЗАЦІЯ ВЧИТЕЛЕМ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ ПРИНЦИПУ ЕМОЦІЙНОСТІ В НАВЧАННІ

Емоції можуть впливати на всі системи індивіда, зокрема, на сприймання. Давно відомо, що радісна людина сприймає світ крізь «рожеві окуляри». Той, хто страждає і сумує, тлумачить слова інших як критично-негативні. Одна й та сама емоція неоднаково переживається різними людьми, а також конкретним суб'єктом в несхожих ситуаціях. Навчання, як і будь-який аспект життя людини, теж «пронизане» різноманітними емоціями та почуттями. Зокрема, коли учень